

holde denne Konkurrence ude. Hvis man mener, at Konkurrencen virker til Skade for Landet, kan der heller ikke være noget urimeligt i at holde den ude; hvis man derimod mener, at den billiggør Varen, saaledes at det er heldigt, at vi faar Konkurrencen, og den danske Hesteavl derved ebber ud, skal man naturligvis intet som helst gøre.

Samtidig spørger Ministeren, hvad man skal gøre overfor den tyske Toldlov. Jeg kan ikke besvare hvert Spørgsmaal for sig, men maa give Svar paa dem begge tilsammen ud fra det Svar, som mit Parti altid har givet paa dette, at man maa føre en aktiv Handelspolitik. Og hvis Regeringen ikke ved, hvorledes en saadan aktiv Handelspolitik skal og bør føres, kan jeg ikke se andet end, at Landbrugsministeren maa sørge for, at den høje Regering henvender sig til det konservative Folkeparti og faar at vide, hvorledes en aktiv Handelspolitik skal føres, naar den skal føre til et for Erhvervene heldigt Resultat. Jeg er overbevist om, at mit Parti har saa stor Interesse for dette Spørgsmaal, at det, naar det bliver spurgt paa tilstrækkelig indtrængende Maade, vil søge at hjælpe Ministeriet ud af den, som det synes, yderste Nød, Ministeriet her er stillet i.

Endelig siger Ministeren, at langt den største Del af det danske Landbrug er haardere ramt af Kronestigningen end af den tyske Toldlov. Jeg kan ikke undlade at udtale min sorgblandede Glæde over, at dette maaske er rigtigt, men jeg kan da heller ikke undlade at sige, at ogsaa her viser det sig altsaa, at det høje Ministerium og de Partier, som har støttet Valutaordningen, har taget grundigt fejl, og jeg skal da udtale min Glæde over, at mit Parti ikke er delagtigt i at have ført denne Krise ind over det danske Landbrug og al anden Erhvervsvirksomhed. Ogsaa her viser det sig, at de konservative Synspunkter har været de rigtige og de bærende, og at den Lovgivning, som er sat i System af den høje Regering, har virket uheldigt for Erhvervsvirksomheden i Stedet for heldigt.

Jeg skal slutte disse Betragtninger med at sige, at naar den højtærede Regering har været saa uheldig med Lovgivningen paa Valutaomraadet, skulde den højtærede Landbrugsminister ikke fremture i denne daarlige Lovgivning, og i denne Forbindelse vil jeg altsaa anmode den højtærede Landbrugsminister om at frafalde den Ændring, som er skitseret i dette Lovforslag.

Kr. Pedersen: Jeg sluttede min korte Tale i Gaar med at sige, at kan vi komme længere ned med de Bevillinger, der gives i Øjeblikket, har jeg ikke noget imod det, men det kan ikke blive i den Grad, som her er foreslaaet. Naar derfor den højtærede Landbrugsminister siger til mig, at naar jeg er imod Lovforslaget, er det alene, fordi det ikke er det rette Tidspunkt, der er valgt, har han Ret, og jeg er saa meget mere enig med ham, som jeg, hvis jeg skulde have foreslaaet Nedsættelser, vilde have foreslaaet dem paa de samme Steder som den højtærede Minister. Men man behøver jo ikke at tage dette Forslag paa den Maade, at hvis man ikke tager det blankt, kan man i det hele taget ikke forhandle om det. Forslaget angiver blot den ene Ting, at efter Ministerens og Ministeriets Opfattelse er det forsvarligt ogsaa paa dette Tidspunkt at foreslaa disse Nedsættelser, og saa maa altsaa Rigsdagen afgøre, om den vil gaa med dertil eller ikke.

Der er sagt en hel Del til Forsvar for Hesteavlsforeninger og Dyrskuer. Der kan naturligvis siges meget om det, men jeg tror ikke, vi skal opholde os længere derved — lad os komme til at arbejde i Udvalget. Men dersom man i det hele taget vil bibeholde Bevillingens Størrelse, og man ønsker Forhøjelser til Konsulenter, til Kontrolforeninger o. s. v., hvor mener da de ærede Medlemmer, man skal foretage Nedsættelser for at kunne forhøje paa disse andre Punkter? Netop ud fra de Betragtninger, man her fremfører, mener man, at det bedst kan forsvares at tage Nedsættelserne paa Bevillingerne til Hesteavlsforeninger og Dyrskuer; men Arbejdet gøres ikke ved, at vi staar her og drøfter dette i en Uendelighed, det skal gøres i Udvalg, og saa maa man se, om man kan finde hinanden paa en saadan Maade, at man kan blive indenfor den samme Ramme. Som jeg sagde til Slut i Gaar: Jeg kan ogsaa gaa længere ned, men ikke i den Grad, her er foreslaaet. Det afgørende er, at man finder de Punkter, hvor man kan nedsætte, naar der er andre, hvor man bestemte hæjder, der skal forhøjes.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich var inde paa at omtale Tilskuddet til Hesteavlsforeningerne, og en hel Del af hans Betragtninger deler jeg fuldt ud. Jeg er for Resten ogsaa enig med ham i hans Opfattelse af Statsdyrskuerne. Jeg for mit Vedkommende er villig til at gaa med til at stryge Statsdyrskuerne, hvis det kan blive opklaret i Udvalget, hvad jeg tror det kan,